Dynastie Karaďordévičů.

Zakladatelem dynastie a spolu prvým knížetem osvobozeného Srbska byl Jiří, prozvaný Černý, jehož Turci zvali Kara-Đordé. Černý Jiří narodil se r. 1752 ve vsi Viševcích jako syn selských manželů Petra a Marie. V mládí pásal otcovské stádo a tu se přihodilo, že jakýs Turek mu zastřelil na pastvě vepříka; Černý Jiří neváhal a zastřelil Turčína. Tím však uvalil na sebe a celý svůj rod pomstu příbuzných zabitého Turka a proto celá rodina Jiřího uznala za dobré, vystěhovati se ze Srbska do rakouského Srěmu, kde si Jiří našel zaměstnání jako hajný lesů kláštera krušedolského. Za války rakousko-turecké v létech 1788—92 Jiří vstoupil spolu s jinými uprchlými Srby do rakouského vojska, s nímž vstoupil i do Srbska. Tu se odloučil od vojska a prchl do hor mezi hajduky, s nimiž škodil Turkům na vlastní vrub. Po válce vrátil se na čas opět do Krušedolu, ale když po čase v Srbsku zavládly mírnější poměry, přestěhoval se do vlasti, usadil se ve vsi Topole, kdež nabyl značného jmění obchodem s vepřovým dobytkem. Koncem r. 1803 vzbouřili se janičáři v Srbsku proti turecké vládě, a by srbské obyvatelstvo nemohlo pomáhati Turkům proti vzbouřencům, usnesli se povražditi všechny kneze (starosty obecní). Také Kara-Đordé měl býti zavražděn; byl však v čas varován svým pobratimem, Turkem Ibrahimem, krčmářem v Topole, prchl do lesů Šumadie a tam se setkal s jinými uprchlíky, jež řádění janičářů taktéž zahnalo do hor. Ti všichni se spojili s hajduky a roznítili po celé zemi povstání proti janičářům. Karaďordě, jenž se mezi povstalci vyznamenával vážností, statečností, byl zvolen za vůdce povstání. V téže hodnosti uznáván i potom, když janičárské povstání potlačeno a srbská vzpoura byla již obrácena proti turecké nadvládě vůbec. R. 1805 podařilo se mu s 10.000 muži poraziti nišského pašu Afisa; také v následujícím roku odrazil u Šabce mnohem silnější vojko turecké, které od jihu i západu přitáhlo proti Srbům. Vítězství Karaďordovo přimělo Turky k jednání o mír, ale toto nepřivedlo k cíli. Karaďordě s ostatními vojvody vytrhl tedy proti Bělehradu a dobyl ho 12. prosince 1806, načež v březnu 1807 vzdala se mu i bělehradská tvrz. V brzku vzdal se Srbům také Šabac a po něm Užice, tak že celá země byla již v moci Srbů, kteří se počali organisovati. Karaďordě postaven v čelo vlády, vedle níž zřízen senát z čelných vojvodů. R. 1809, když vypukla nová vojna rusko-turecká, Srbové bojovali po boku Rusů s Turky, kteří s nimi míru neuzavřeli. Karaďordě vytáhl na jihozápad a dobyv Sjenice, dovedl obratnými pochody spojiti se s Černohorci, s nimiž oblehl Nový Pazar. Ale tu stihly zprávy o neúspěchu srbských vojů na východním bojišti, jež měly za následek, že Turci vpadli do Srbska. Karaďordě zanechal oblehání Nového Pazaru a obrátil se proti Turkům, které vypudil zase ze země. Ale někteří vojvodové nespokojili se tímto úspěchem a vytýkali Karaďordovi, že zmařil dokonalejší vítězství a spojení všech Srbů svou nedůvěrou v Rusy a svou přízní k sousednímu Rakousku. Mezi Srby a Karaďordem vznikl napjatý poměr. Karaďordovi podařilo se sice i r. 1810 poraziti navé voje turecké, jež přitáhly proti Srbsku od Niše i z Bosny, ale hned po zahnání Turků rozbroje mezi vojvody se opětovaly. Někteří vojvodové, mimo jiné i Miloš Obrenovič, chtěli moc Karaďordovu značně omeziti, ba někteří ho chtěli vůbec zbaviti vůdcovství. Tu svolal Karaďordě na Nový rok 1811 skupštinu, do níž se jeho odpůrci opozdili a skupština mu přiřkla téměř neobmezenou moc.

Karaďordě stal se tedy skutečným knížetem, ač sám se nazýval jen "vrchním vůdcem", ve kteréžto hodnosti byl uznán také od Ruska. Tu počali Turci znova s ním jednati o mír a nabízeli mu, že ho uznají za knížete, když se odloučí od Rusů a uzavře mír. To Karaďordě zamítl, prohlásiv, že se spokojí s tím, co ve své smlouvě o mír vyjednají pro něho Rusové. Vpád Napoleonův do Ruska r. 1812 přiměl však Rusy ku předčasnému míru s Turky, v němž Srbům sice pojistili samosprávu, ne však dosti jasnými slovy. Té okolnosti užili Turci a počali Srbům upírati samosprávu. Nastal nový boj, tentokrát pro Srby nešťastný. Srbští vůdcové na všech stranách ustupovali Turkům a Karaďordě, jenž stál se zálohou v Topole, zmocnila se nepochopitelná malomyslnost. V rozhodné chvíli opustil Topolu, odebral se do Bělehradu a odtud vstoupil na rakouskou půdu do Zemuna. Rakouská vláda dala ho zatknouti a internovala ho ve Štýrském Hradci, na ruskou žádost však ho propustila, načež se Karaďordě odebral do Besarabie, kdež se usadil v Chotině.

Nové povstání srbské, v jehož čelo se postavil nyní Miloš Obrenovič, se však zdařilo. Tu Karaďordě pocítil opět touhu po vlasti, kamž ho zvali i četní vojvodové. Vrátil se tedy do Srbska a usadil se v Smederevě. Miloši Obrenoviči nebyl asi jeho návrat po chuti; vyzradil pobyt Karaďordův bělehradskému pašovi a na jeho prý rozkaz dal Černého Jiří zavražditi 24. července 1817. Sťatá hlava Karaďordova byla poslána pašovi, jenž ji odeslal do Cařihradu, kdež vztyčena nad branou sultánského haremu.

Jiří Petrovič (Karaďordě) měl dva syny, Alexeje, naroz. roku 1801 a Alexandra, narozeného 11. října 1806 v Topole. Když byl Jiří Petrovič ve Smederevě zavražděn, nacházel se Alexander v ruské vojenské službě jako štábní kapitán. Cař Alexandr I. daroval tehda jeho ovdovělé matce Jeleně statek Pašin a vykázal jí roční důchod, pokud by meškala v Rusku. V Rusku meškala rodina až do r. 1830, ve kterémžto roce Alexej zemřel, zanechav syna Jiřího, kdežto Alexander se oženil s Persidou Nenadovičovou z Brankoviny v Srbsku, načež se vystěhovala z Ruska do Kraljeva v Rumunsku, kdež žila až do r. 1839. R. 1839 dovoleno rodině Karaďordevičů vrátili se opět do Srbska. Alexandr Karaďordevič stal se v brzku pobočníkem knížete Michala Obrenoviče, a v brzku získal si svou statečností všeobecných sympatií v srbském národě. Když pak Michal Obrenovič svržen s trůnu, zvolen skupštinou na Vračaru dne 14. listopadu 1842 Alexandr Karaďordevič knížetem srbským. Alexandr však z ohledu na Rusko volby nepřijal a teprve, když velká skupština v Topčideru 15. června 1843 opětně ho zvolila jednohlasně, přijal volbu, jež byla v brzku uznána také Ruskem a Tureckem. Potlačiv r. 1845 pokus o vzpouru, zosnovanou přívrženci Obrenovičů, Alexandr Karaďordevič přičiňoval se všemožně o povznesení země, jejíž blahobyt vnějšího se vzmáhal. Alexandr Karaďordevič zřizoval školy (gymnasia, vojenské a hospodářské a obchodní ústavy) a zaváděl platné opravy v orbě a hospodářství. Tento mírný rozvoj Srbska přerušen bouřlivým rokem 1848 a následující pak krymskou válkou. Za revoluce maďarské postavili se Srbové z knížectví po bok rakouských Srbů proti Maďarům a tím vznikl i přátelský poměr Alexandra Karaďordeviče k Rakousku. Choulostivější bylo postavení Srbska za krymské války (r. 1853), když Turecko — suverén Srbska — se utkalo v boji s Ruskem, dávným ochráncem Srbů. Alexandr Karaďordevič se rozhodl pro ozbrojenou neutralitu, v níž vytrval i přes protesty Rakouska, jež s nechutí pohlíželo na ozbrojené Srbsko. Mírem pařížským (r. 1856) dostalo se Srbsko pod ochranu evropských velmocí, a ačkoli náleželo i nadále pod vrchní moc Turecka, těšilo se přece značné samosprávě, tak že se mohlo opět klidně rozvíjeti hmotně i mravně. Ale přízeň Alexandrova k Rakousku způsobila nespokojenost mezi lidem, lnoucím více k Rusku, až r. 1857 vyzrazeno spiknutí proti knížeti a několik senátorů odsouzeno pro velezrádu. Ježto se však toto odsouzení příčilo ústavě z r. 1838, vložilo se r. 1858 do věci Turecko a počalo v Srbsku působiti náladu proti knížeti. Nic nepomohlo, že Alexandr Karaďordevič přistoupil na návrh opposice a dal vykonati po létech opět volby do skupštiny, která se sešla dne 12. prosince 1858. Skupština prohlásila se za svrchovanou ve věcech vnitřních a po různých výtkách, týkajících se vedení politiky vnější, vyzvala knížete, aby složil svou moc. Když odepřel, prohlásila jej za zrádce a sesadivši jej 22. prosince 1858, povolala na trůn opět knížete Miloše Obrenoviče.

Alexandr Karaďordevič odebral se do Rakouska, kde žil většinou na svém statku u Temešváru, nevzdávaje se naděje, že opět dosedne na srbský trůn. Po vraždě, spáchané 10. června 1868 na knížeti Michalu Obrenoviči pokládán Alexandr Karaďordevič za původce attentátu. Ač se později dokázalo, že attentát zosnován vzdáleným příbuzným Karaďorđevičů, Pavlem Radovanićovem z ohledů čistě osobních, byl Alexandr Karaďordevič srbským soudem odsouzen in contumaciam na 20 roků do žaláře, kdežto peštský soud v prvé instanci ho zbavil obžaloby, ve druhé odsoudil na 8 let žaláře, a ve třetí instanci opět osvobodil z nedostatku důkazů (r. 1871.) Od té doby žil Alexandr Karaďordevič v Temešváru, kdež zemřel 2. května 1885, smířiv se se svým národem, jemuž odkázal na dobročinné, hlavně vzdělávací účely 60.000 zl. Manželka Alexandra Karaďordeviče zemřela ve Vídni již r. 1873. Z desíti dětí, jež vzešly z tohoto manželství, zemřelo šest v mládí, syn Jiří v jinošských létech; dcera Poleksije je provdána za Kostu Nikolajeviče, ze svůj nejstarší Petr, narozený 11. července 1844 v Bělehradě, stal se dnes srbským králem, mladší Arsen náleží do svazku ruského vojska. Životopisné zprávy o knížeti Petru Karaďordeviči podali jsme již.

Zprávy z Čech.

* Dvouletý chlapec utonul ve studni. Z Jičína. V obci Batině potkalo v minulých dnech rodinu rolníka p. Fr. Lachmana polními hodně neštěstí. Ve chvíli, kdy Lachman zaměstnán byl nějakou prací, hrál si dvouletý synáček jeho Bohumil na dvoře u záhrobně. Po chvíli ubíral se kolem známý rolníkův, který jej požádal, aby mu ukázal mlátičku. Lachman rozmlouval pak nějakou dobu s příchozím, při čemž dítě přiblížilo se ke studni, povylezlo po dřevěné obrubě na okraj a spadlo do studně. Otec chlapec pak pohřešil a po krátkém hledání nalezl ho ve studni. Vzal ihned žebřík, vlezl do studně a dítě pohřichu již bezduché vynesl nahoru. Zde činěny byly pokusy k životu opět je přivésti, leč marně. Nešťastnému otci bude se ještě zodpovídati před soudem pro zanedbání povinné péče.

* Cyklista v nesnázích. — Z Bitozevsi u Žatce. Ve svatodušní pondělí vyjel si 16letý syn obchodníka Singera v Bitozevsi, Julius, poprvé na novém kole na silnici. Poněvadž neuměl ještě dobře jezditi, stala se mu na cestě nehoda, která mohla mu býti osudnou. Pozoroval totiž, že proti němu přijíždí vůz s jedním koněm, avšak nemohl se v čas vyhnouti a vjel přímo proti koni. Nepozbyv však duchapřítomnosti objal koně kolem šíje a nohama stiskl kolo, aby se nedostalo pod koňova kopyta. Kůň uleknuv se nezvyklé přítěže počal se vzpínati, avšak mladý jezdec nijak se tím nedal zastrašiti a pevně svíral šíj koňovu rukama, mezi nohy pak tiskl nové kolo. Na štěstí šli právě kolem vozkové Fr. Šedivý a Ant. Dlouhý, kteří vyprostili cyklistu z nepříjemné situace právě ve chvíli, kdy kůň počal se již plašiti. Kolo přece jen neušlo svému osudu. Při vyprošťování Singera padlo pod nohy koni, který je kopyty úplně rozbil.

* Celá rodina žila dobře — z krádeží. Z Hulína na Moravě. Před nedávnem uveřejněna byla zpráva o zatčení zlodějů, kteří ve Vídni okradli jistého důstojníka o zlaté záslužné medaile a jiné cenné věci. Zloději tito vypátráni byli brzy po krádeži a sice v Hulíně na Moravě. Zatčení zloději vídeňští, Foltyn a Vrána byli dopraveni do vazby k okresnímu soudu v Kroměříži. Zatčení jich přivodil třetí soudruh jejich, kterého oba chtěli se zbaviti, poněvadž o krádežích jejich věděl. Proto, aby nemuseli se jej obávati a hlavně aby nemuseli mu z kořisti nic dáti, hodili jej brzy po provedené krádeži do jámy naplněné vodou poblíž arcibiskupského dvora Doubravice. Soudruh tento — kterého napřed omráčili ranami a pak teprve do vody hodili — se ale vzpamatoval ve vodě, vylezl a vše na Vránu a Foltyna udal. Následkem toho byli oba zatčeni a po odvedení jich do vazby provedena četnictvem domovní prohlídka v hostinci, který má najat Vránův otec zde v Hulíně. Prohlídka tato vedla ku překvapujícím odhalením. Hluboko v ledovně, až úplně pod spodem uloženého zde ledu, nalezen celý sklad zlatého a stříbrného zboží. Nalezeny zlaté medaile, zlaté řetízky a jiné zlaté věci, stříbrné příbory atd. Vše ovšem zabaveno a odevzdáno soudu. Nyní teprve však povšimly si úřady, že rodina Vránova již několik roků žije neobyčejně dobře nad své poměry. Starý Vrána veřejně se chlubil, že jeho syn —nyní zatčený — který jest vyučený obuvník, posílá mu z Vídně měsíční podporu 100 korun. Také druhý syn Vránův koupil si domek asi za 1500 kor., který hotově zaplatil, což vzbuzovalo veliký podiv, neboť každý věděl, že Vránovi nemají jmění. Jak starý Vrána, tak i jeho synové a dcera chodili vždy v nejlepších šatech ustrojeni všichni měli zlaté hodinky se zlatými řetízky. Bezpečnostní úřady jsou proto přesvědčeny, že Vrána a Foltyn buď sami dopustili se celé řady jiných krádeží ještě ve Vídni, anebo že jsou ve spojení s větší zlodějskou bandou. Jak Vrána tak Foltyn jsou podezřelí, že poblíže Vídně dopustili se loupeže na jisté paní, kterou na osamělém místě večer přepadli a donutili ji, aby jim vydala veškeré peníze a vše cenného, co u sebe měla. Aby se zjistilo, v jakém spojení byli Vrána a Foltyn s četnými krádežemi provedenými v posledních letech ve Vídni, byli oba fotografováni a jejich fotografie budou rozmnoženy a předloženy různým okradeným ve Vídni a okolí. Sensační případ tento bude se projednávati před porotním soudem v Uherském Hradišti, poněvadž nejtěžšího zločinu, t. j. pokusu prosté vraždy, dopustili se zlosynové tito v obvodu krajského soudu tohoto.

* Nesmeknul před procesím. — Ve veliké parádě konalo se dne 4. června dopoledne v Nuslích procesí božího těla a zástupcové obce, učitelstvo a všemožné kapacity holdovaly v pompésním průvodu tom, který chtěl, aby se mu lidé klaněli jen v duchu a pravdě. Když průvod kráčel Havlíčkovou ulicí, všiml si jeden příliš bedlivý policista, že 13letý syn dlaždiče Karel Brejcha z Nusl před průvodem nesmekl a proto neměl honem ničeho lepšího na práci, nežli že hocha udal pro rušení náboženství. Poznamek k tomu netřeba.

* Velké neštěstí potkalo dne 8. června chudou domkářku, matku několika dětí, Baškovou v Dobrušce. Mezi tím, co uvedeného dne dlela v práci na panském, sesypal se jí dosti pěkný a úhledný domek následkem špatné vazby. Byla to smutná podívaná. Trámy, nábytek, tašky, strop, vše v jedné směsici. Nábytek jak se samo sebou rozumí, byl úplně rozbitý. Když Bašková doslechla o neštěstí, vzpomněla si ihned, že v domku zanechala malého hošíka své dcery, který jí právě přišel na návštěvu. Ihned pádila domů. Doběhnuvši na místo neštěstí, ihned se tázala lidí po hošíkovi. Zde teprve zvěděla, že byl zachráněn, ale velice pohmožděný, takže sotva vyvázne životem. Žal ženy byl nevýslovný. K tomu dlužno ještě podotknouti, že ještě den před neštěstím dostávala za domek 800 zl., což odmítla.

* Děcko utonulo. — Z Jičína se píše: V minulých dnech potkalo rodinu rolníka Fr. Lachmanna v Batině, zdejšího okresu, politováníhodné neštěstí. Mezitím, co rolník zaměstnán byl nějakou prací, hrál si dvouletý synáček jeho Bohumil na dvoře u záhrobně. Po chvíli ubíral se kolem známý rolníkův, který tohoto požádal, aby mu ukázal mlátičku. — Lachmann rozmlouval po nějakou dobu s příchozím, při čemž dítě přiblížilo se ke studni, povylezlo po dřevěné obrubě na okraj a spadlo do studně. Když otec chlapec pohřešil, jal ihned tušením, že se mu něco přihodilo, jal se ho hledati. Po krátkém hledání nalezl ho ve studni. Vzal řebřík, vlezl do studně a dítě již bezduché vynesl nahoru. Zde činěny byly pokusy k životu je opět přivésti, leč marně. Nešťastný otec bude se musit ještě zodpovídati před soudem pro zanedbávání povinné péče o jmenované dítě své tak tragickou smrtí zemřelé.

* Ve jménu zákona! — Odpoledne dne 2. června seděla na lavičce v parku na Karlově náměstí v Praze služka Matylda Bartonova a s výrazem starosti na tváři zahodávala oči do písku. "Co je vám, panenko, že jste tak smutná?", vyrušil ji najednou ze zadumání hlas, a když služka pozdvihla hlavu, spatřila před sebou úplně neznámého muže. "To nestojí za řeč," mávla rukou, "a ostatně, proč se ptáte?" "No, víte, já jsem policejní strážník!" vysvětloval neznámý, "a protože jsou teď každou chvíli se služkami takové okolostojičnosti.... nešťastná láska, víme," "Snad si nemyslíte, že mám v kapse fosforové sirky?" zasmála se upřímně služka. "Ani mi nenapadá. Ale abyste neměl o mně strach, tak vám povím, co mne tíží. Byla jsem ve službě u paní Seidemanové v Marianské ulici a když jsem vystoupila, nechtěla mi paní dát 9 kor. 50 hal. A já teď nevím, jak je dostanu." "Jak?" odvětil neznámý. "To je nejsnadnější na světě! Ve jménu zákona! Já tam půjdu a když jako strážník řeknu: ve jménu zákona, musí ty peníze dát! Máte štěstí, že jste se mnou se setkala!" "Tak tam jděte, pane strážník," prosila služka, "a raději řekněte ve jménu zákona dvakrát. Na paní to bude lépe působiti. Já sem zítra zas přijdu." Druhý den neznámý přišel do parku zas, ale jeho zpráva nebyla veselá. "Nedostal jsem nic a raději tam nechoďte. Paní vám dá peníze na derekei." Služka však tam šla přece a tu se dozvěděla, že si peníze odnesl už včera — její bratr. Kdo to byl, dalo se snadno uhodnouti a proto nedělala Bartonová dlouhé okolky a když náhodou potkala "svého strážníka" na ulici, dala ho jednoduše zavříti. Na strážnici se z něho vyklubal 33letý prodavač uzenek Frant. Ebert z Nusli, absolvent dvouletého žaláře na Pankráci. Soud odměnil jej za tuto "ochotu" sedmidenním vězením.

* Dítě uhořelo. — Dne 6. června odpoledne zapálily si děti jednoho o bytvatele ve Svinišťatech za nepřítomnosti rodičů ve stodole oheň. Plameny zachvátily nejmladší dítě, 3leté děvčátko, kteréž uhořelo. Také majitel stavení Václav Šule utrpěl při zachraňovacích pracích těžké zranění Rovněž matka dítěte byla povážlivě popálena, tak že musila být dopravena do nemocnice.

* Opilý otec zabil v hádce syna. — Tragickým spůsobem zakončeno bylo 14. června v domě číslo 508 v Budovcově ulici v Žižkově "drama čtyř stěn", které se již několik roků odehrávalo v domácnosti 34letého Jos. Šimůnka, malíře pokojů. V rodině trvající hádky a různice byly zakončeny způsobem, který nesmírně vzrušil nejen obyvatele domu, ale celého města. Otec Šimůnkův, 60letý bývalý kovář, J. Šimůnek, učinil všem sporům konec tím, že vlastní rukou zabil syna vraziv mu nůž v opilosti do srdce. O děsném tomto činu dovídáme se tyto podrobnosti: Starý Šimůnek byl notorický opilec, který poslední svůj groš propíjel v rumu v kořalnách. Kovářské řemeslo neprovozoval již dávno, ale živil se tím, že dělal bačkory a prodával je po domech. Když se opil, vypukla v něm vždycky vrozená surová povaha a při nejmenším odporu sáhal k noži a vyhrožoval zabitím. Před 13 roky poranil svého syna nožem velice nebezpečně, ale přes to mladý Šimůnek na všecko zapomněl hlavně na přímluvu své manželky si vzal otce k sobě do bytu. Odměnou mu bylo, že otec den co den vyvolával různice a hádky, tak že se již stal v okolí pověstným. Snacha hleděla stále k tomu, aby dobrotou a vlídným jednáním surového starce uklidnila, ale všecko bylo marné. Ještě před nedávnem darovala mu k získání dobré vůle 6 nových košil a právě tento dar stal se jejímu manželi osudným. 14. června ráno prodal starý Šimůnek bačkory a ztržené peníze propil v kořalně. Touhu po alkoholu neukojil však a proto šel silně napilý domů a vzal jednu z darovaných košil s úmyslem, že ji prodá a peníze propije. Toto jednání vzbouřilo v mladém Šimůnkovi krev a začal otci vytýkati, že si neváží ani toho, co mu jeho žena ráda ze svých mozolů uspořila a vytrhl mu košili z ruky. Opilý stařec vynadal synovi. Domácí lidé však na podobné výjevy byli již zvyklí a nikdo si toho nevšiml. Najednou však rozzuřený stařec přiskočil ke stolu, na němž ležel otevřený kapesní nůž, popadl ho a vztekle ho vrazil synovi do levé strany prsou. Na to utekl, ale na ulici vběhl zrovna do náruče policejnímu strážníkovi, který tam měl službu, a který ho znal jako opilce a rváče. Když strážník spatřil, v jakém rozčilení se Šimůnek nalézá, pomyslil si hned, že něco provedl a proto ho zadržel a odvedl na komisařství, ani nevěda, že odvádí vraha vlastního syna. Mladý Šimůnek nikomu neřekl ani slova, ale po útěku otcově si lehl na postel a odpočíval. Když za chvíli k němu přistoupila žena, promluvil s ní několik všedních slov a hned na to zemřel. Smrt jeho způsobila v domě zděšení, neboť teprve nyní se ukázalo, že jest bodnut a že pod košilí krvácí. — Přivolaný lékař dr. Pilař zjistil smrt vykrvácením do osrdečníku a ponechal mrtvolu v bytě až do příchodu soudní komise, která se dostavila odpoledne za vedení vyšetřujícího soudce adjunkta z. s. dra. Roztočila. Po té odnesena do ústavu pro soudní pitvu. Starý Šimůnek byl na komisařství podroben výslechu a pak odveden do vyšetřovací vazby k trestnímu soudu. Po zabitém zůstala vdova a 3 nezaopatřené dítky. Nejmladší jsou dvojčata stará 14 týdnů.

* Požehnán dětmi. — Z Hrobů. Před nedávnem dal ve zdejším kostele pokřtíti mistr řeznický a majitel hostince Adolf Guenther své dvacáté dítě.

* Zastřelený adjutant srbského krále Naumovič býval před několika roky přidělen ku pluku v Olomouci ležícímu, kdež studoval výcvik rakouské armády. — Naumovič býval v Olomouci tehdy osobností velice známou a do dnes se naň mnozí pamatují. Tyto dny jest v Olomouci živě vzpomínán.

* Polní hlídač zastřelen. — Ve středu 10. června večer byl polní hlídač Brzobohatý ze Slatiny u Brna na své obchůzce na polích blíže Slatiny zastřelen. Jako podezřelý ze spáchaného zločinu byl zatčen a soudu dodán vycpavač ptáků Weilling ze Slatiny, jenž prý přišel pozdě v noci domů s puškou, z níž byla vypálena rána.

* Požár lesa. — Z Perninku, okres Blatno, se sděluje: V neděli 7. června odpoledne vzňal se jiskrou z lokomotivy vlaku, jedoucího z Karlových Varů do Johanngeorgenstadtu, les na panství Nýdku, které patří baronu Koenigswartovi. Při nynějším suchu a panujícím vedru jest pochopitelno, že se oheň rychle rozšířil, a třebas lesnický personál s perninským hasičstvem a lesním dělnictvem všemožně se vynasnažili požár uhasiti, zničil oheň přece za nedlouhou dobu přes 8000 čtv. metrů nejkrásnějšího 30letého jedlového podrostu.

* Dva požáry při průvodu o božím těle. — Z Chlumína. Ve čtvrtek 11. června konala se zde slavnost božího těla, jíž přítomno bylo četné obecenstvo zdejší i okolní a již súčastnil se též zdejší hasičský sbor, jenž stál před kostelem, čekaje, až by udělal špalír průvodu, až z kostela vyjde. Sotva že se průvod hnul ku předu, zavznělo volání "hoří". Hasiči a část obecenstva spěchala rychle k požáru, který vznikl v usedlosti p. Bouchala. Přičiněním hasičů byl požár záhy uhašen, tak že za tři čtvrti hodiny se hasiči a obecenstvo odebralo opět ke kostelu, aby v průvodu pokračovali. Když průvod dospěl ke čtvrtému oltáři, vznikl opět poplach a volání hoří. Oheň tento podařilo se ihned uhasiti, tak že škoda jest jen nepatrna. Bouchal utrpěl větší škodu, která je však pojištěním kryta. Vznik ohně není posud vyšetřen.

* — Z Terezína. V úterý dne 9. června uprchl vojín 92. pěšího pluku Ladislav Anderle, který sloužil z trestu již pátý rok. Ačkoliv jeden poddůstojník a dva muži byli komandováni, aby ho hlídali, podařilo se mu přece uprchnouti. Anderle, zaměstnaním mistr tkalcovský, jest velmi inteligentní muž, jest rodem Pražan a mluví 7 řečmi. Žil dříve v Rusku, avšak byl pro politické přečiny trestán a vypovězen. V Rakousku zatčen byl jako vojenský uprchlík a odveden k vojsku. Vojenská kázeň se však Anderlovi nijak nezamlouvala a proto byl velmi často trestán a musil dosluhovati. Poněvadž považován byl za anarchistu, byl překládán každé tři měsíce k jinému praporu. Uprchlík byl nyní ihned všemi směry stíhán, dosud však se nepodařilo jej stihnouti. Anderle byl již v Liberci u pluku a rovněž odtud prchl. Několik dní před útěkem dostal Anderle 20 korun poštovní poukázkou a navštívili ho příbuzní.

* Děti zraněny výbuchem dynamitové zápalky. — Z Olomouce. V kamenných lomech ve Frýdlantě u Rýmařova zaměstnán jest také 43letý dělník Vilém Roesner, jenž k trhání kamene dostává od dílovedoucího dynamitové patrony a zápalky. Nedávno zalehly, dle jeho udání, patrony do skály vložené vodou, čímž také zápalky staly se nepotřebnými. Roesner dal je svému 10letému synkovi, aby si s nimi hrál, poněvadž prý se domníval, že jsou již neškodny. Hoch si pozval do bytu svých rodičů několik dětí, aby jim ukázal, co dovede. Vzal sirku, zasadil ji ve stole do žlabinky, a sirku pak položil dynamitovou zápalku a zapálil ji. V témž okamžiku však zahoukla rána, dynamitová zápalka vybuchla. Děvčátku Anně Goettingrové a 12letému synovci Roesnerovu byly vypáleny oči a utrpěli těžké poranění. Ostatní pak dítky utrpěly poranění rázu lehčího. S neopatrným otcem bylo zavedeno trestní vyšetřování a podána na něho obžaloba pro přečin proti zákonu o třaskavinách. Při hlavním přelíčení, před zdejším krajským soudem odbývaném, byl Roesner odsouzen k tuhému, posty zostřenému žaláři v trvání dvou měsíců.

* Kozel na cestách. Občan Josef Kofroň v Nymburce vyšel si nedávno za časného rána rozhlédnout se po té boží ourodičce. Zastavil se u svého nevelikého role, kde růžověl se v kulatých paličkách jetel a třásly se v lesku ranního slunce perlové krůpěje rosy v úžlabí trojlístků, zachycené. Pojednou, jda podél pole, zpozoroval, kterak uprostřed jetele kývá se nad obzorem květů v pravidelném tempu párek růžků. Kofroň rozhlédl se kolem — nikde lidské nohy! "Snad už zas uteklo nějaké zvíře ze zvěřince" soudil Kofroň, uvažuje, kde by as na blízku byla právě pout'. Kofroň ukončil záhy tyto rozvahy, plíže se po zadu k rohatému vetřelci. V několika okamžicích spatřil pod ostrými, černými růžky podlouhlé, šedé, nedůvěřivé oči, dlouhou tlamu, končící dole bílou chmýřivou kozí bradou! V zápětí na to naříkal hlasitým mekáním — mladý kozel v rukou Kofroňových. Odkud sem kozel přišel, komu náleží, Kofroň nepřemýšlel. Druhého dne pak setkav se Kofroň s řeznikem J. Poncem, oslovil jej: "Mám zvíře na prodej, muži krve! Mladého kozla!" "Co za něj?" "Jen tři koruny 20 hal.!" Oba si plácli. Kofroň peníze shrábl, Ponec odváděl kozla. Jen ale nedaleko. Potkal soudruha, řezníka Fr. Melichara. "Co chceš za tu robatinu?" zastavil Ponce Melichar. "Pět korunek!" Plácli si a kozla odváděl Melichar. Nedošel ale s kozlem daleko. V průjezdu hostince opodál stál hostinský Frant. Gregor. "Potřeboval bych kůzlečí", ozval se Gregor. "No, tohle je tak něco mladého", nabízel se Melichar. "Podívají se: ta tlouška! Dám ho do slova za 7 korun 20 hal." Kozí akcie stoupaly! Plácnutí se opětovalo do třetice. Kozla převzal Gregor. Zatím se po Hořátví roznášela tichá zvěst', že hostinskému Frant. Urbánkovi zmizel z chléva mladý kozel. Pátraje po něm, našel Urbánek stopu u Gregora a odtud jda po "kozích cestách", přišel a ke Kofroňovi, u něhož s podezřením svým, že kozla odcizil, se zastavil a žalobu na něho podal. Výsledkem soudního řízení bylo, že kozel putoval po své prvé cestě v rukou svých majetníků zpět, až obdržel jej pravý majitel Frant. Urbánek. Kofroň pak za přivlastnění si zvířete odsouzen do vězení na 24 hodiny.

* Místo ke kovářičkovi, jděte ke kováři. Pan Karel B., soukromý úředník v Praze na Novém Městě nemůže říci, že by byl se svou Antonií úplně šťasten. Je už přece v létech, žena taky, ale žárlí na něj stále jako na mladíka. Z počátku lichotilo to jeho samolibosti, považoval to jako neklamný důkaz lásky, čím dále však stávalo se mu to stálé vyslýchání, špehování a vyčítání pravým peklem, až na to, že v tomto věčném trápení budou prý hříšníci skuteční, kdežto pan B. byl nevinný jako novorozeně. Jinak byl však tohoto pravý opak neboť by svou polovici sám na rukou nosil. Každé její přání bylo mu rozkazem a každé příležitosti se chopil, aby jí pozorností svou dokázal, že jeho 40 let staré srdce bije jen a jen pro ni. Blížil se 13. červen, svátek jeho drahé manželky a pan B. chystal present. Došel k jednomu předměstskému malíři, dal mu fotografii své choti, poručil si jí šestkrát zvětšit a v oleji přenést na plátno, smluvil cenu a v naději, že věrnou podobiznou podá nový důkaz věrnosti své milované Antonii, odcházel domů. Dne 11. června odpoledne, když paní B. byla náhodou v kuchyni a pan manžel odpočíval vedle v pokoji po obědě, ozvalo se zaklepání na dvéře a na zdvořilé "Volno" vešel dlouhovlasý malíř, pod paží nesa zabalený výtvor svého umění. "Prosím, je pan B. doma?" — "Co pak nesete?" — "Já mu přináším tady něco, ale je to výhradně pro něj. Jinému to nesmím dát." — "Tak? Já jsem však jeho manželka". — "Nic nevadí. Je to nějaká tajnost a já slíbil panu B., že to odevzdám jen jemu". — Však já mu to dám; jen to zde nechte", a už sáhala ruka paní Antonie po obraze. "Tedy mi slibte, milostpaní, že to nerozbalené odevzdáte panu manželi. Jinak to zde nemohu nechat." Slib byl ovšem dán a naivní umělec, znající tak málo ženy, odešel. Ještě byl na schodech, když strhla zvědavostí jen hořící paní B. obal, podívala se na obraz a obličej její sezelenal. Vyvalila oči a v následujícím okamžiku letělo už umělecké dílo do kouta kuchyně. Hned na to je však zvedla, otevřela dvéře do pokoje, kde sladce dřímal muž, popadla jej za rameno, div chudáka neshodila s pohovky a spustila: "Tak ty tohle vyvádíš za mými zády? A to jsem přišla na pěkné věci! Které pak z tvých četných holubiček objednal jsi tenhle obraz? Co je to za fiflenu? Muv, ty don Juane!" A držela vyjevenému choti pomalované plátno tak těsně před očima, že jej přepadný div nosem neprobodnul. "No tak, povíš kdo to je, nebo ne?" Pan B. se vzpamatoval. Vstal, vzal obraz do ruky a potichu zaklel: "Hrom do mazala uhoď! Ten to zoral! Nezlob se Toničko, ale to máš být ty!" — "Cože, já? Děláš si blázny? Takhle se mi nevymluvíš...." — "Ale věř tomu! To máš být opravdu ty. Víš, já dal malíři podobiznu ovšem asi 5 let starou, ale on tě ještě sám nejmíň o tolik udělal mladší, trochu tě zidealisoval a teď tu vypadáš jako 25letá! Já tě chtěl překvapiti k svátku, ale to nic nedělá Tomu žabaři to vrátím a nechám tě malovat od předního umělce, který tě udělá jak se patří, starší...." a — "No, starší ani ne, víš Kádi, ale hlavně, abych si byla podobná." A usmířená manželka pro tentokrát uvěřila, že mužíček má rád pouze ji.